

31/01/2013 Salvador Balcells, escriptor de novel·la negra, exllibretre, excursionista, viatger, bloguista...

“La crítica i la denúncia són consubstancials al gènere negre”

Repasant la teva biografia ens preguntem com passes d'escriure llibres de divulgació sobre les teves aficions/passions, ecologisme, excursions,... a fer el pas a la novel·la negra?

Ja feia anys que tenia ganes de fer novel·la, però els compromisos professionals m'ho havien dificultat. Al principi hi dedicava els caps de setmana. Posteriorment, amb la jubilació laboral ja ha estat més fàcil. El curiós del cas és que quan vaig començar a escriure la primera, 'La taca negra', no tenia gaire clar el gènere que en sortiria. Només sabia que volia novel·lar el tema de la prostitució de noies dels països de l'est al nostre país. Va ser a mesura que anava avançant en l'escriptura que es va anar configurant una història que ara podem qualificar de novel·la negra. Però, al mateix temps, també em va sortir un personatge amb possibilitats de futur, el sotsinspector Espinosa.

Has comentat alguna vegada que la novel·la negra ha de servir per fer crítica social, què vols dir exactament?

Crec que la crítica i la denúncia són consubstancials al gènere negre. Des de sempre, aquestes novel·les han estat vinculades a la realitat social i n'han fet de testimoni. El crim, el gangsterisme, la corrupció, les màfies, les crisis provocades, amb les seves víctimes i els seus beneficiaris... són font d'inspiració dels novel·listes. I el fet d'explicar-ne les interioritats, encara que sigui sense prendre posició, ja constitueix una forma de denúncia.

Com vas decidir crear el sotsinspector dels Mossos Emili Espinosa, d'on t'has nodrit per enriquir la seva personalitat?

Va sorgir per casualitat. Inicialment havia pensat que fossin dos els policies que investigaven el cas de la meua primera novel·la. Però, a mesura que avançava en la trama vaig veure que havia de centrar-me en el que tenia més personalitat. A Espinosa potser li falta un pèl més de cinisme per homologar-lo als models típics de la novel·la negra, però aquest és un tret propi que sembla que ha caigut bé i l'ha fet un personatge apreciat pels lectors. Si m'ha sortit així, potser sigui perquè és un reflex de la meua pròpia personalitat, no ho sé...

Com ho fas per trobar temps per la teva faceta d'escriptor amb totes les activitats que portes a terme, senderisme, viatjar, escriure un bloc...

Això no crec que sigui cap mèrit. Es tracta, simplement, de dosificar el temps. Actualment, sense compromisos laborals encara ho tinc més fàcil. Procuo dedicar a l'escriptura un mínim de tres o quatre hores diàries. La resta del temps és per caminar o anar al gimnàs, fer feines de casa, navegar per Internet, mantenir el bloc i el perfil de Facebook i per compromisos socials diversos. I els caps de setmana, a la muntanya!

Pel que fa als viatges, darrerament han quedat quasi limitats al Japó, on viu i treballa el nostre fill i on acaba de néixer la nostra primera néta. Hi anem un parell de cops l'any.

Explica'ns qui és el doctor Livingston

Quan vaig crear el meu bloc a Vilaweb, se'm va ocórrer de recuperar, per titular-lo, un pseudònim que havia fet servir a mitjans dels anys vuitanta en els meus escrits en una revista satírica que dirigia Ramon Barnils i que es deia El Drall. Però el nom encara venia d'abans: m'anomenaven així els companys de militància independentista, a finals dels anys setanta.

Has estat llibreter molts anys i, en anys molt difícils pel país i per la llengua, com veus actualment aquesta qüestió?

Vaig intentar mantenir una llibreria, amb majoria de llibres en català, a partir de 1972 i al Baix Llobregat. Una veritable odissea que va durar quinze anys. Eren temps difícils per al món del llibre. Però esperançadors, perquè, tal com deia el poeta, tot estava per fer i tot era possible. Aparentment, les coses ara estan millor, però patim els efectes de la dictadura del mercat, que ha fet que anessin tancant moltes llibreries emblemàtiques, petites i compromeses. El darrer exemple, la Catalunya, de Barcelona.

Com a gran viatger que ets, recomana'ns un viatge o un país especial per tu

Evidentment, per a qui no el conegui, el Japó és un destí molt especial, tant per la quantitat d'indrets interessants per visitar en qualsevol època de l'any, però especialment a la primavera amb els arbres en flor, com per la manera de ser i de fer del japonesos, que no deixarà mai de sorprendre'm.

I quina ruta de senderisme apta per a tothom ens proposaries?

Qualsevol dels senders de Gran Recorregut (GR) que creuen Catalunya en totes direccions és perfectament recomanable. Estan molt ben senyalitzats i en general són camins ben mantinguts que passen per indrets molt bonics. Hi ha, és clar, molts graus de dificultat. No és el mateix, per exemple, el sender mediterrani que el pirinenc. Un de molt interessant i apte per a tothom podria ser el de la Ruta del Císter, que comunica els monestirs de Poblet, Santes Creus i Vallbona de les Monges.

Per acabar, què t'agradaria que destaquéssim en aquesta entrevista?

Voldria fer esment al paper tan important que desenvolupen al nostre país les editorials petites i mitjanes en la promoció de nous escriptors, que d'altra manera no tindrien manera de donar a conèixer les seves obres. La crisi actual les afecta especialment i si no fem quelcom per ajudar-les la voracitat dels grans grups editorials acabarà amb elles.

<http://blocs.mesvilaweb.cat/user/view/id/7131>

ARIACT
